

Een brief van Shlomo

Geliefde vrienden,

Shalom en zegen worden u toegewenst vanuit Jeruzalem!

Ik zou willen dat u bij ons in Jeruzalem had kunnen zijn tijdens de viering van het Loofhuttenfeest. Er waren zoveel buitenlanders in Jeruzalem.

Allen, die zijn overgebleven van al de volken, die tegen Jeruzalem zijn opgerukt, zullen van jaar tot jaar heentrekken om zich neer te buigen voor de Koning, de Here der heerscharen, en het Loofhuttenfeest te vieren. (Zacharia 14:16)

AMI-Jerusalem Centrum – vervulling van de profetie

Op ons Centrum is het drukker dan ooit. We hebben een loofhut gebouwd voor 200 tot 300 personen. Wat een kans om Zijn Woord en de boodschap van het AMI-Centrum te verspreiden. We werden bij elkaar door bijna 2000 mensen bezocht – het was net familie. Dit is een nieuwe open deur voor de honderden die dagelijks naar Israël komen.

Israël heeft al zijn vrienden nodig, hun gebed en steun, vooral tijdens de politieke strijd waarin wij verkeren. Wij vertrouwen op Zijn beloften, Zijn eeuwig Woord. Niets kan ons scheiden van Jeruzalem en het land dat Hij ons heeft gegeven. Onze Heer is machtig in de strijd en we bidden voor de vrede van Jeruzalem. We willen als wachters voor Sion zijn.

Shimon Peres en Shlomo

De berg Moria, de Heilige Stad en de Klaagmuur zullen nooit een wereldwijd Islamitisch centrum worden, zoals onlangs werd beslist. Ik was geschokt toen veel landen de ideeën van de Islamitische wereld steunden.

Onze eerste Chinees-Hebreeuwse cursus

Onder leiding van dr. Willy Liu uit Taiwan zijn veel mensen uit heel China bij ons gekomen om Bijbels Hebreeuws te studeren – de taal van de Bijbel – en Bijbelstudie te volgen. Ik ben dankbaar dat ons Centrum open staat voor mensen uit Israël en de landen van de wereld.

De 9de President van Israël – Shimon Peres

De laatste jaren heeft Shimon Peres ons Centrum vijf maal bezocht om onze gasten toe te spreken. Mijn relatie met hem begon al toen ik lijfwacht was van onze eerste premier, David Ben-Gurion. Hij was zeer toegewijd en hij wordt beschouwd als de vader van de moderne Staat Israël. De laatste jaren van zijn leven bracht hij door in de woestijn, waar hij meewerkte aan de herbouw van Israël.

Op 30 september 2016 was de officiële begrafenis van Shimon Peres. Leaders van veel landen waren daarbij aanwezig. Hij werd wereldwijd erkend en geliefd en hij stond bekend als leider van Israël. Hij was een van de grondleggers en een pionier. Hij diende als premier, minister van defensie en op andere posities in het kabinet. Zijn bijdrage voor ons land was zeer groot en zijn heengaan is een groot verlies voor ons land.

Ik dank al onze vrienden voor hun steun in deze moeilijke tijd.

Ik wens u Zijn zegen.

De uwe om Sions wil,

Shlomo

Nog een brief van Shlomo

Geliefde vrienden,

Shalom en zegen worden u toegewenst uit Jeruzalem!

Wie met tranen zaaien, zullen met gejuich maaien.
(Psalm 126:5)

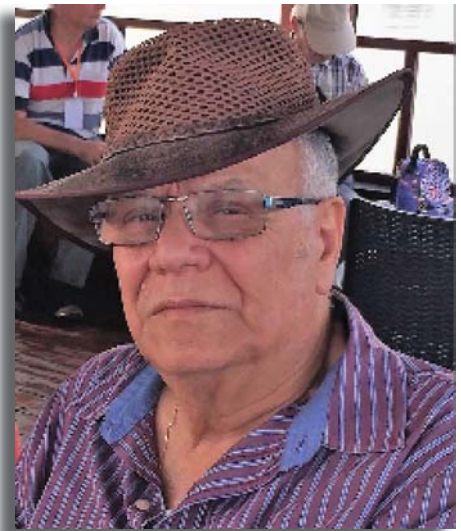
We hebben de oogst in het AMI-Centrum in hartje Jeruzalem gezien. Het Centrum is gebouwd voor Zijn Naam, voor Zijn glorie en voor het volk van Israël en alle volken. Het is een huis voor alle landen en volken die ons dagelijks bezoeken, van het land Israël en alle plaatsen die met ons optrekken. Dit is een broodhuis: Bet Lechem.

Na alle jaren van werk in de grote “wijngaard” is er een nieuw begin – het uur is gekomen. Nu is de dag, dit is het begin van wat we kunnen voelen en zien, de hoop en bestemming van het land dat vierduizend jaar geleden is begonnen. Het begin van het volk – we werden uit het land verdreven door de Assyriërs, Babyloniërs, Perzen, Grieken en de Romeinen, maar we gaven onze hoop en ons geloof niet op, dat we zouden terugkeren naar het Land.

Geen volk ter wereld is in zoveel landen verstrooid geweest als mijn volk. Zelfs als we vele eeuwen in deze landen hadden gewoond, zelfs als we dachten dat we deel uitmaakten van deze landen in de verstrooiing en hun taal spraken, wisten we dat we ooit naar Sion zouden terugkeren, omdat ons begin daar ligt en nergens anders – dat was op de berg Moria.

November Study Tour Group 2016

In onze tijd komen ze uit veel landen om met eigen ogen het wonder van Israël te zien.

Toen werd onze mond vervuld met lachen, onze tong met gejuich. Toen zeide men onder de heidenen: De Here heeft grote dingen bij hen gedaan! De Here heeft grote dingen bij ons gedaan, wij waren verheugd.
(Psalm 126:2-3)

We waren blij en velen zongen met geopende ogen de liederen van Sion, de droom is werkelijkheid geworden. We hebben onze November Study Tour beëindigd – allen die zijn gekomen om Sion te aanschouwen – het wonder van het Land.

Terwijl ik deze brief schrijf, ben ik alweer onderweg naar China. Wat een open deur en een kans – acht keer kan ik vanuit mijn hart de visie en mijn liefde voor Sion delen.

Dit jaar zal ik afsluiten met een zwaar programma, waarbij ik naar de VS, Rusland en Europa reis, de vier hoeken der aarde. Deze dagen hebben we uw steun meer dan ooit nodig om het werk voort te zetten en mensen in het Land te helpen.

We vertrouwen erop dat u onze Internationale Conferentie in Zavelstein, zuid Duitsland zult bezoeken van 2-5 maart 2017. Ze zullen uit veel landen komen. We verwachten christelijke leiders uit China. Zij zullen ons het laatste nieuws uit hun land meedelen en hun liefde voor Israël. Kom alstublieft naar dit grote moment. Laten we samen Israël, Europa en alle landen zegenen.

Ik wens u Zijn zegen uit het land Israël.

De uwe om Sions wil,

Shlomo

Israël en UNESCO

Israël wordt al jarenlang beschuldigd van het negeren van een hele rij vijandige resoluties die door de Algemene Vergadering, de Veiligheidsraad en organisaties van de VN zijn aangenomen. Er kwam zware kritiek toen Israël beweerde kansloos te zijn in de internationale gemeenschap, omdat het 56 landen sterke Moslim- en Arabische blok garant staat dat elke anti-Israëliëse resolutie door een grote meerderheid wordt aangenomen. Israëls vroegere minister van Buitenlandse Zaken, Abba Eban, heeft ooit gezegd dat een door Arabieren gesteunde resolutie dat de zon in het westen opkomt en in het oosten ondergaat, automatisch door de VN zou worden aangenomen. Deze bewering wordt gesterkt doordat de UNESCO op 18 oktober 2016 een controversiële resolutie heeft aangenomen, die de Joodse banden met de Tempelberg in Jeruzalem ontkent, maar ook de Christelijke banden. Het Wereld Erfgoed Comité van de VN bevestigde dit een week later.

De resolutie over de heilige plaatsen in Jeruzalem negeerde de historische Joodse banden met de Tempelberg en de Klaagmuur. 24 landen stemden vóór, 26 onthielden zich van stemming en slechts 6 landen stemden tegen de resolutie, die de Tempelberg en de Klaagmuur (westelijk muur) alleen bij hun Moslim-namen noemde. De tegenstemmers waren de VS, Engeland, Nederland, Estland, Duitsland en Litouwen. De Tempelberg wordt Al-Haram Al-Sharif genoemd, de Klaagmuur – restanten van het bijbelse tempelcomplex uit de dagen van Herodes en Israëls heiligste plaats – wordt Al-Buraq Plaza genoemd, terwijl “Western Wall Plaza” slechts tussen aanhalingstekens voorkomt. In feite negeert de resolutie de Joodse en Christelijke banden met de heilige plaatsen in Jeruzalem totaal.

Alle Israëliërs – wel of niet orthodox, links of ultra nationalistisch – stemden met premier Netanyahu in, toen hij de UNESCO en deze bijzondere resolutie uitriep tot een toonbeeld van absurditeit. Hij zei dat het loskoppelen van Jeruzalems heilige plaatsen vergelijkbaar is met ontkennen dat de Chinese Muur iets met China te maken heeft, of de piramiden met Egypte. Israëliërs zijn terecht van mening dat geen enkel internationaal orgaan het recht heeft een land zijn geschiedenis af te nemen.

Wat ook boosheid opwekte, was dat sommige van Israëls vrienden als Rusland en China, vóór deze resolutie stemden, terwijl anderen zich van stemming onthielden: Spanje, Frankrijk, Griekenland, Zweden en zelfs Italië (hoewel later verteld werd dat dit een foutje was). Dit kan betekenen dat ze bogen onder Arabische druk, of bang waren voor de Moslim-minderheden in hun land. Misschien dachten ze dat deze resolutie in de praktijk geen waarde zouden hebben, zodat het niet belangrijk was wat zij stemden. Veel van Israëls nieuwe vrienden op het Afrikaanse continent stemden ook met de Arabieren mee, waarschijnlijk uit gemakzucht, maar in ieder geval niet uit principe. Sommige landen die vóór de resolutie stemden of zich onthielden, vertelden Israël dat het niet belangrijk was, omdat de

resolutie geen praktische gevolgen heeft. En ze vonden de onderlinge verhoudingen tussen de landen belangrijker dan een VN-resolutie zonder praktische gevolgen. Maar ze hebben het bij het verkeerde eind...

Voor Israël en voor het gehele Joodse volk is het wèl belangrijk. Dit was niet de eerste keer dat UNESCO de Joodse geschiedenis en de band met het Heilige Land heeft betwist. Niet zo lang geleden heeft UNESCO vastgesteld dat het graf van Rachel een moskee is en geëist dat Israël de grot van de aartsvaders in Hebron van de lijst van nationaal erfgoed zou schrappen. Toen reageerde Netanyahu: “Als de plaats waar de moeders en vaders van het Hebreeuwse volk – Abraham, Yitzchak, Sara, Rivka en Rachel – 4000 jaar geleden begraven zijn geen onderdeel is van de Joodse erfenis, wat dan nog wel?” Dezelfde vraag kan gesteld worden over de Tempelberg en de Klaagmuur in Jeruzalem. Het ontkennen van de band van het Joodse volk met deze plaatsen kan alleen dienen ter versterking van de Palestijnse weigering om Israël te erkennen als nationaal tehuis van het Joodse volk, wat een enorm struikelblok voor vrede is.

Slechts weinigen in Israël putten hoop uit de verklaring van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, dat de resoluties provocerend waren en schadelijk voor de pogingen om terug te gaan naar de onderhandelingstafel. De resolutie werd ook krachtig afgekeurd door Irina Bokova, algemeen directeur van UNESCO. In een brief aan de Israëliëse Minister van Onderwijs schreef ze dat ze alles in het werk zou stellen om alle vormen van antisemitisme – waaronder ontkenning of misvorming van het bewijs van cultureel en historisch erfgoed en het aanvechten van Israëls bestaan – zou bestrijden. Veel Israëliërs zien deze resoluties als verdere pogingen om de staat Israël als land voor het Joodse volk onwettig te verklaren en de historische band met het oude thuisland te ontkennen, waarmee het bestaan van Israël als de staat van het Joodse volk – dat nu in zijn bijbels vaderland woont – aangevochten wordt.

Velen van ons verwachten dat leiders van Christelijke gemeenschappen zullen opstaan tegen deze misvorming van de geschiedenis, want de resolutie bedreigt ook de positie van Jeruzalem als Christelijk erfgoed. Men vraagt zich nu af welke Arabische namen er gegeven zullen worden aan de Via Dolorosa, Gethsemane of Bethesda. Een uitspraak van de vroegere senator Daniel Patrick Moynihan kan moeilijk tegengesproken worden: *“Mensen hebben recht op hun eigen meningen, maar niet op hun eigen feiten.”* Het is geen wonder dat de meesten van ons in Israël de schouders ophalen als het gaat om UNESCO, die puur voor politiek belang de geschiedenis vervalst.

Prof. Meron Medzini

Van Jodenfrage naar Israëlfrage ofwel van Aussenseitervolk naar Aussenseiterstaat

(van het Joodse vraagstuk naar het Israël-vraagstuk ofwel van Buitenstaandervolk naar Buitenstaanderstaat)

Lezing op de conferentie over “Joods-Christelijke relaties” te Doorn op 3 september 2016 door **Bas Belder**, lid van het Europees Parlement voor de SGP.

Introductie

Jarenlang reed ik op weg naar het Europees Parlement in Brussel door de Rue de Froissart. Geen idee dat zich daar een synagoge bevond. Die was totaal niet zichtbaar. Je kunt spreken van een “schuilsynagoge”.

Sinds een aantal jaren deel ik in de vriendschap van haar rabbijnen en gemeenteleden. En ik deel ook hun zorgen en gevaren die hen als Joodse gemeenschap dagelijks omringen. Let wel, de “Jodenfrage” in het Europa van de 21^e eeuw. Onderkennen wij als christenen in deze realiteit het gevaar van haar ‘normaliteit’?

Over deze prangende vraag schreef de Duitse antisemitisme-onderzoeker prof. Monika Schwarz-Friesel deze zomer een opinieartikel dat als een regelrechte aanklacht leest: *“Wenn Antisemitismus normal wird”* (Als antisemitisme normaal wordt).

Directe aanleiding vormde de rede die de Palestijnse leider Machmud Abbas eind juni in het Europees Parlement hield. Daarin herhaalde Abbas de oude stereotiepe antisemitische leugen van de Joodse bronnenvergiftiger. Dit keer figureerden Israëliische rabbijnen als de kwade geesten die hun regering zouden hebben opgeroepen het water te vergiftigen “om Palestijnen te doden”.

Als aanwezig EP-lid was en ben ik nog steeds verbaasd over het feit dat Abbas na zijn rede een staande ovatie kreeg. En EP-voorzitter Martin Schulz noemde de schandrede van Abbas zelfs nog “inspirerend”. Wat is er “inspirerend” aan het verspreiden van klassieke Jodenhaat, nu toegepast op de Joodse Staat Israël, zo vraagt prof. Schwarz-Friesel zich volkomen terecht af. Hoe kan dat onverholven en zonder gevolgen openlijk gebeuren? Omdat, zo concludeert de Duitse wetenschapper, antisemitisch gedachtegoed in onze Europese samenleving weer “normaal”, weer “acceptabel” is.

Zij eindigt haar bijdrage met een vraag die ons allen, en zeker christenen, direct aangaat: “Wer wird später sagen können oder behaupten wollen, man habe davon nichts gewusst?” (Wie zal later willen zeggen of beweren, dat we het niet hebben geweten?)

“Jodenfrage”/“Aussenseitervolk”

(Joods vraagstuk / Buitenstaandervolk)

Een “eyeopener”, een signaal voor mij was vooral een artikel in de Süddeutsche Zeitung van vrijdag 7 juni

2013. Titel en ondertitel spraken voor zich: “Leben in Angst. Erneut wird ein Rabbiner in Deutschland öffentlich erniedrigt. Der Fall Mendel Gurewitz: einer von zu vielen Fällen.”

(Leven in angst. Opnieuw wordt een rabbijn in Duitsland in het openbaar vernederd. De zaak Mendel Gurewitz: één van de te veel gevallen.)

In het artikel vertelt rabbijn Gurewitz over de bijna dagelijkse antisemitische uitingen waarmee hij als orthodoxe Jood met keppeltje, zijn gezinsleden en gemeente kampen. Dat varieert van naroeppen op straat (“Jude”, “Scheiss-Jude” of “Viva Palästina”) tot regelrechte molestatie van de rabbijn.

En toen vonden Joodse gemeenteleden het genoeg. In plaats van alle manifestaties van openlijke Jodenhaat constant te negeren, deed rabbijn Gurewitz een boekje open tegenover de Duitse media: zijn ervaringen “machen viele Juden in Städten Deutschland, wo Ihre Gemeinden von der Polizei sogar bewacht werden müssen.”

(Zijn ervaringen “delen veel Joden in Duitse steden, waar hun gemeenten zelfs door de politie moeten worden bewaakt.”)

De aanklagende vraag van rabbijn Gurewitz van juni 2013 “Waarom moeten wij in zo’n vesting leven?” heeft vandaag in Europa treurig genoeg niet aan actualiteit verloren.

Gurewitz verhaalt ook hoeveel angst deze leefsituatie zijn gemeenteleden inboezemt. Vaak willen zij hun Joodse identiteit verbergen voor de buitenwacht. Een paar concrete voorbeelden: brieven van de Joodse gemeente worden in ‘neutrale enveloppen’ aan de leden toegezonden, “wegen der Nachbarn” (vanwege de buren); veel zieken uit de gemeente willen liever niet in het ziekenhuis worden bezocht.

Nog een tweede “eyeopener”. Ruim een jaar later, op 20 augustus 2014, publiceerde prof. Michael Brenner (hoogleraar Joodse geschiedenis te München) middenin een golf van wereldwijd antisemitisme een opinieartikel onder de intrigerende titel “Israeli und Israeliten”. Met als ondertitel: Ungewollte und gewollte Verwechslungen. (“Israëli en Israëlieten” met als ondertitel: Ongewilde en gewilde verwisselingen)

Brenner geeft aan hoe kort na het uitroepen van de staat Israël in 1948 premier David Ben Gurion een

ongewoon verzoek kreeg: geef Israël een andere naam! Indiener van dit verzoek was de Joodse filosoof Simon Rawidowicz die in Boston (VS) doceerde. Vanwaar zijn actie?

De naam “Israël” kenmerkte al eeuwenlang ook het Joodse volk respectievelijk de aanhangers van de Joodse religie. “Israël” – Gods Strijder – was de naam die eens de aartsvader Jacob had ontvangen na zijn strijd tegen de “Man” bij de plaats Pniël. Rawidowicz voorzag allerlei irritaties als de nieuwe staat alleen Israël zou heten, want alle nakomelingen van Jacob luisterden ook naar de naam “kinderen van Israël” of “volk Israël”. Zo viel het onderscheid tussen volk en staat weg. Daarom suggereerde Rawidowicz twee dubbele namen: “Eretz Israel” (Land Israël) of “Medinat Israel” (Staat Israël). Hoewel premier Ben Gurion langdurig correspondeerde over deze naamskwestie met Rawidowicz, wees hij ten slotte diens verzoek toch af.

Over een ongewilde verwisseling tussen “Israëli” en “Israëliet” weet prof. Brenner uit persoonlijke ervaring te vertellen. Achter zijn naam als scholier stond in een jaarverslag de afkorting “isr”. Veel medescholieren en leraren lazen daarin “Israëlich” in plaats van “Israëlitisch”.

Gewilde, boosaardige verwisselingen werden zomer 2014 vooral openbaar bij anti-Israëliëse demonstranten in Parijs die stenen wierpen naar synagoges of in Wuppertal bij brandstichting eveneens op een synagoge.

“Israëlieten” ja, zo duiden Duitse, Oostenrijkse en Zwitserse Joden zich bij voorkeur aan in de 19^e eeuw. Daarmee drukten zij twee belangrijke wezenskenmerken uit: zij voelden zich overwegend Duitse, Oostenrijkse of Zwitserse staatsburgers waarvan het Jodendom alleen uit hun geloofsidentiteit bestond. Het antisemitisch zwaar belaste woord “Jood” vermeden zij zoveel mogelijk.

Ook de staat volgde dit spraakgebruik in officiële naamgevingen. Derhalve noemden Joodse gemeentes in Duitsland zich voortaan “Israelitische Kultusgemeinden” of in het Oostenrijkse geval “Österreich-Israelitische Union”. En Frankrijk kende al sinds Napoleon het “Consistoire central israélite”.

Voor deze Europese “Israëlieten” vormde de bekentenis van Theodor Herzl, de politieke grondlegger van de Joodse staat Israël, “Wij zijn een volk, één volk.”, ronduit een shock. Want Herzl (1860-1904), de Joodse jurist en journalist uit Wenen, ontdekte haarscherp door alle emancipatiemuren heen de muren van het Ghetto, die slechts op papier waren weggevallen. Nog altijd stond zijn volk, het Joodse volk, apart in de wereld, tegenover al zijn vijanden.

Voortwoekend antisemitisme gaf Herzl zijn beroemde formulering in de pen: “Der Feind macht uns zum Volk.” (De vijand maakt ons tot volk.) Vandaar

zijn volhardende missie naar een veilig alternatief voor Europa als woonplaats voor de Joodse natie.

Tegen het eind van de 19^e eeuw, om precies te zijn in 1896, gaf Herzl de kernmotieven aan van de historische terugkeer naar het Joodse land (zionisme): “Wij hebben overal eerlijk gepoogd onder te gaan (te integreren) in de ons omringende volksgemeenschap en alleen het geloof van onze vaders te bewaren... Men laat het niet toe. Vergeefs zijn wij trouwe en op diverse plaatsen zelfs overdreven patriotten, vergeefs spannen wij ons in om de roem van onze vaderlanden in kunsten en wetenschappen te verhogen, hun rijkdom door handel en verkeer te vermeerderen. In onze vaderlanden, waarin wij ook alweer eeuwen leven, worden wij uitgemaakt voor vreemdelingen... Als men ons maar eens met rust liet... Maar ik geloof, men zal ons niet met rust laten.”

Wij plaatsen deze geladen laatste zin in historisch en actueel perspectief. Vóór de Tweede Wereldoorlog telde Europa krap tien miljoen Joden. Vandaag zijn dat er nog circa 1,5 miljoen ofwel 0,2 procent van de totale Europese bevolking. Om met professor Brenner te spreken: “Zij zijn Fransen, Engelsen, Russen, Zwitsers en Duitsers. Ze maken deel uit van de samenlevingen waarin zij leven en ze willen dat ook blijven. Anders dan de Israëlieten van vroeger weten zij echter dat er een staat is die hen wil opnemen indien Herzl’s voorspelling van 1896 voor de tweede keer zou uitkomen.”

Brenner wijst er terecht op dat het tegenwoordig geen politieke machthebbers zijn die de Joden geen rust gunnen, maar dat de “druk van de straat” de schuldige is. Met kritiek op Israël’s politiek heeft hij geen enkele moeite. Dat is in een democratische rechtsstaat legitiem. Punt is echter voor Brenner dat “veel Joden van maatschappelijke zijde geen duidelijke ruggesteun krijgen voor het bestaansrecht van Israël, alsook dat het ontbreekt aan een duidelijke distantie van diegenen die de Joodse staat zijn bestaansrecht botweg ontzeggen”.

Twee snijdende citaten van Brenner wil ik u niet onthouden:

- De Europese Joden weten maar al te goed dat hun ouders en grootouders wellicht gered hadden kunnen worden als zeventig of tachtig jaar geleden de Israëliëse staat zou hebben bestaan.
- Zou de voorspelling van Theodor Herzl daadwerkelijk opnieuw waarheid worden, dan zouden ook op een dag de overgebleven Europese Israëlieten Israëli worden.

Brenner wees naar de “druk van de straat” ter verklaring van de “nieuwe explosie van wereldwijde jodenhaat” zomer 2014 ten tijde van de derde oorlog tussen Israël en Hamas, de Palestijnse terreurorganisatie die de Gazastrook sinds 2007 in haar greep heeft.

Israëlfrage / Aussenseiterstaat

Israëlvraagstuk / Buitenstaanderstaat

Over het gewelddadige antisemitisme medio 2014 heeft de expert bij uitstek, wijlen prof. Robert Wistrich van de Hebreeuwse Universiteit in Jeruzalem, een zeer verhelderende analyse geschreven: **“Gaza, Hamas, en de terugkeer van het antisemitisme”**. (The Israel Journal of Foreign Affairs, Volume Eight 2014/5775, Number Three)

Ik wil op een aantal belangrijke bevindingen van Wistrich wijzen:

- Bij deze recente golf van antisemitisme speelden islamistische en moslimdemonstranten met pro-Palestijnse groepen ter linkerzijde een primaire rol;
- Terwijl islamisten gruweldaden bedrijven in het Midden-Oosten, kunnen hun geestverwanten in het Westen op aanzienlijke sympathie rekenen als de authentieke vertegenwoordigers van de Palestijnse zaak. Anderzijds wordt Israël, ondanks het feit dat het land de enige vrije, tolerante en open maatschappij kent van de hele regio, voortdurend belasterd in veel mainstream westerse media en door grote delen van de publieke opinie.
- Islamisten hebben er nooit een geheim van gemaakt dat de religieuze dimensie van het conflict tussen moslims en Joden een centrale plaats inneemt. Met een beroep op hun profeet Mohammed spreken islamisten niet van een oorlog tussen Palestijnen en Zionisten (Israëli's) of tussen de Arabische Staten en Israël, maar strikt van een oorlog tussen moslims en Joden waarbij geen compromis mogelijk is.
- Deze zienswijze ontlaadde zich zomer 2014 tijdens pro-Palestijnse massabetogingen in ware belegeringen en brandbomaanslagen op verscheidene synagoges in het centrum van Parijs en haar voorsteden waarbij leuzen weerklonken als **“Hitler had gelijk”**, **“Slacht de Joden af”** en **“Dood aan de Joden”**.

En verontrustend genoeg vormde Frankrijk met de grootste Joodse gemeenschap van ons werelddeel (circa 550.000 Joden) bepaald niet het enige Europese land dat zich moest schamen voor antisemitische agressie. Zo hing een Turkse caféhouder in Luik een bord op met de tekst **“Honden welkom, maar Joden niet”**. Wistrich trekt in dit geval de historische parallel met Nazi-Duitsland.

Hoewel aanzienlijk minder gewelddadig dan in Frankrijk, bereikte het aantal antisemitische incidenten ook in Groot-Britannië in juli 2014 een absoluut hoogtepunt. Zo schreeuwden jongeren van Zuid-Aziatische komaf **“Heil Hitler”** tegen Joodse voorbijgangers in Manchester.

De constante demonisering van het Joodse volk en de Joodse staat in de Arabische politieke en vooral niet te vergeten theologische lezingen, inclusief de permanente Palestijnse hetze, miste haar uitwerking niet bij de inmiddels meer dan 30 miljoen moslimimmigranten die Europa tegenwoordig telt.

Wistrich wijst bijvoorbeeld op de immense invloed die een prominent islamistisch preker als Sheikh Yusuf al-Qaradawi via zijn wekelijkse TV-programma op Al-Jazeera uitoefent. Dit vooraanstaande lid van de islamitische schriftgeleerden heeft altijd opgeroepen tot de volledige uitroeiing van de Joden. Zo bad hij openlijk:

“O, Allah, tel hun aantal en dood ze, tot op de allerlaatste toe.”

En tijdens de eerste Gaza-oorlog, op 28 januari 2009, verklaarde al-Qaradawi:

“Door heel de geschiedenis heen heeft Allah mensen opgelegd aan de Joden die hen moesten straffen voor hun verdorvenheid... De laatste bestraffing werd voltrokken door Hitler. Bij alles wat Hitler deed met de Joden – hoewel dat zelfs wordt overdreven – slaagde hij erin ze op hun plaats (nummer) te zetten. Dit was een goddelijke bestraffing voor hen... Als Allah het wil, gebeurt dat de volgende keer door de handen van de gelovigen.”

Drie scherpe constatering van Wistrich wil ik u niet onthouden:

- Voor islamisten – dat wil zeggen fundamentalistische moslims – staat het als een paal boven water dat het bestaan van Israël onaanvaardbaar is. Er kunnen nooit bindende overeenkomsten worden gesloten met lieden die de Koran ondubbelzinnig beschrijft als **“de zonen van apen en zwijnen”**; binnen dit religieuze systeem zijn de Joden onherroepelijk vervloekt, zij zijn de ongelovigen die gebukt gaan onder Allahs toorn, permanent veroordeeld tot “vernederen en armoede”.

- In de wereldvisie van de islamisten maakt de territoriale en militaire aanval op de Joodse staat om heel Palestina terug te krijgen deel uit van de oorlog voor Allah en de eer van de gehele umma (de wereldwijde moslimgemeenschap);
- Joden en niet-Joden betalen de prijs, niet alleen voor de Palestijnse verwerping van de Joodse staat, voor jihadistisch geweld en islamitisch antisemitisme, maar ook voor Europa's verzoeningspolitiek tegenover deze duistere machten.

Nogmaals: Van "Judenfrage" naar "Israelfrage" ofwel van "Aussenseitervolk" naar "Aussenseiterstaat".

In zijn prachtige, recent verschenen boek "Israel – Traum und Wirklichkeit des jüdischen Staates" constateert prof. Michael Brenner dat in zekere zin de staat Israël, zeventig jaar na zijn stichting, op collectief niveau dezelfde positie van de "ander" inneemt als de rol van de "ander" die de Joden duizenden jaren lang hebben gespeeld. Een positie, een rol waaraan de zionisten eigenlijk wilden ontkomen. De "Judenfrage" van de 19^e eeuw is in de 20^e en 21^e eeuw door de "Israelfrage" vervangen. "Israel" en "antizionisme" hebben de begrippen "Jood" en "antisemitisme" als culturele code afgelost.

Dat brengt ons bij de scherpe analyse van de literatuurwetenschapper Hans Mayer in zijn boek "Aussenseiter" over de stichting van de staat Israël. Mayers conclusie luidt: "Im Ergebnis aber wurden dadurch bloss die Antithesen der einstigen "Judenfrage" ins Weltpolitische erweitert. Aus dem bisherigen jüdischen Aussenseiter inmitten einer nichtjüdischen Bevölkerung wurde ein jüdischer

Aussenseiterstaat inmitten einer nichtjüdischen Staatengemeinschaft."

Vertaling:

Het resultaat was, dat daardoor alleen de tegenstrijdigheden van het vroegere Joodse vraagstuk in de wereldpolitiek werden uitgebreid. De tot nu toe Joodse buitenstaander te midden van een niet-Joodse bevolking werd een Joodse buitenstaanderstaat te midden van een niet-Joodse gemeenschap van staten.

Echter, het belangrijkste komt nog: waar het volk "Israël" zich ook bevond en bevindt, daar was en is Israëls Almachtige God! Daarvan getuigde in de 19^e eeuw de dichter-theoloog Isaäc Da Costa vanuit een dubbele verbondenheid, met Jodendom en Christendom.

Hij spreekt als Jood, getuigend van vervolging en smart aldus:

**Zy hebben, zegge Isrel, van ouds my gekweld,
Benaauwd van der jeugd aan, geploegd als een veld.
Toch hebben zy tegen my niet overmocht.
Maar rouw blijft mijn deel en mijn leed onbezocht.**

Maar dan antwoordt de Christen, die Da Costa óók is en zelfs in de éérste plaats. En hij wijst naar Christus, Die ook voor Israël de uitkomst is:

**Neen, antwoordt het Gods Woord,
dat nimmer vergaat,
Niet altijd blijft Isrel der volkeren smaad.
Voor hem bad zijn Koning aan 't smadelijk kruis.
Haast komt de Verlosser tot Israëls huis.**

AMI-Jerusalem Center for Biblical Studies & Research en de Stichting ter behoud van Joods Erfgoed in Polen nodigen u uit voor een Educatieve Tour door Polen van 5-11 juni 2017
Joods Polen: Sleutel tot begrip van de Europese Geschiedenis van de 20ste Eeuw

Onze AMI Tour door Polen in 2015 was zeer bemoedigend, een geslaagd project dat vervolgd werd door de AMI Tour door Nederland in 2016. We hebben besloten nog een tour door Polen te organiseren, in juni 2017. Onze Polen-tour in 2015 trok deelnemers uit tien verschillende landen, zowel Joden als Christenen. We hadden de unieke gelegenheid te zien en ervaren wat het Nazi-Duitse regime in de Tweede Wereldoorlog tegen de Joden in Europa heeft gedaan. In het licht van de recente AMI Holland tour begrijpen we nu beter wat het betekende om uit het betrekkelijk gerieflijke thuis in Amsterdam op transport te worden gesteld naar het Oosten, een begrip dat de vreselijke dood in de vernietigingskampen in het bezette Polen betekende. We zullen nooit kunnen begrijpen hoe mensen die op de koppel van hun uniform "Gott mit uns" hadden staan, in de gaskamers 3,5 miljoen Joden konden vermoorden. Tijdens de reis konden we daarover nadenken. We leerden ook hoe belangrijk het verzoeningsproces tussen Joden en Christenen is, en hoe belangrijk Israël voor de wereld is. Afgezien daarvan was Polen een prachtig land om te bezoeken. U bent van harte uitgenodigd om in 2017 aan de reis door Polen deel te nemen.

Reis en Tour Informatie: We beginnen in de Poolse hoofdstad Warschau. De tour omvat Kazimierz Dolny, een tyfisch Joodse shtetl (klein Joods stadje), tegenwoordig een pittoreske toeristenbestemming aan de rivier de Wisla. We bezoeken Lublin en de prachtige Chachmei Lublin Yeshiva, voormalig Nazi-concentratiekampen Majdanec, Belzec en Auschwitz-Birkenau, de vroegere Joodse stad Zamosc met de enig overgebleven renaissance synagoge in het land, historische shtetls Jaroslaw en Lancut (beroemd om de synagoge), Krakow, de op één na grootste en één van de oudste steden van Polen, met de prachtige oude stad Przysucha met synagoge, zeldzaam uniek overblijfsel van de vooroorlogse Poolse erfenis.

info: jerusalem@amijerusalemcenter.org

Met een Loflied

door Patti Mariano

Gaat met een loflied zijn poorten binnen, zijn voorhoven met lofgezang, looft Hem, prijst zijn naam... (Psalm 100:4)

Ik hou van deze Psalm en tijdens Thanksgiving in Amerika denk ik altijd aan mijn favoriete Psalm 100. Het is een loflied, een klassiek danklied. Het is maar een korte psalm met 5 verzen die ik in zijn geheel zal overdenken.

Een psalm bij het lofoffer. Juicht de Here, gij ganse aarde... (:1)

Deze psalm is voor iedereen, de ganse aarde. De psalmist spreekt niet alleen tot Israël, maar tot iedereen. Lofprij is niet beperkt, het is voor alle volken. De pelgrims waren dankbaar, zelfs in tijden van grote nood. Daarom wordt dit feest in Amerika nog steeds gevierd, uit dankbaarheid tot God, zoals de pelgrims deden. Kent u Job? Hij verloor alles en toch zei hij: de naam des Heren zij geloofd. Wij hebben zo veel om dankbaar voor te zijn en toch hebben we niet altijd oog voor Zijn zegeningen.

Dient de Here met vreugde, komt voor zijn aangezicht met gejubel. (:2)

Onze dienst aan God, met vreugde uitgevoerd, is het hoogste waarmee wij Hem kunnen dienen. We zijn geroepen om dienaren te zijn. Veel mensen willen niet dienstbaar zijn, maar toch moet het. De geboden zeggen dat we God moeten kennen, liefhebben en dienen. De psalm leert ons om dit met vreugde en gejubel te doen.

Erkent, dat de Here God is; Hij heeft ons gemaakt, en Hem behoren wij toe, zijn volk, de schapen die Hij weidt. (:3)

Als u goed kijkt, ziet u in dit vers drie verschillende redenen om dankbaar te zijn. De eerste en belangrijkste reden is dat we moeten erkennen dat de Here God is. Hij is God en Hij is een beloner voor allen die Hem ijverig zoeken. De tweede reden is dat Hij ons gemaakt heeft. Velen vergeten wie hun Schepper is. Hij is de Schepper, dank Hem voor uw bestaan. En de derde reden is dat Hij onze herder is. Hij waakt over ons en voorziet in onze noden. Hij heeft ons niet alleen gelaten. Wees dankbaar!

Gaat met een loflied zijn poorten binnen, zijn voorhoven met lofgezang, looft Hem, prijst zijn naam... (:4)

Zijn 'poorten' en 'voorhoven' zijn Zijn tempel, Zijn Kerk. Ja, ik weet dat we Hem overal kunnen aanbidden, maar deze psalm leert ons om Zijn poorten en voorhoven binnen te gaan. We ontvangen door de week zoveel zegen, maar zoveel daarvan gaat verloren omdat we die niet correct herkennen. Soms is het alleen maar nodig om zijn poorten binnen te gaan naar de synagoge of de kerk. Soms hebben we daar geen zin in en verzinnen we excuses, maar ik geloof dat God wil dat we samenkomen en Hem gezamenlijk prijzen en danken.

Want de Here is goed, zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid, en zijn trouw tot in verre geslachten. (:5)

Bent u omringd door beproevingen? Wordt uw zicht daardoor beperkt? Leeft u in angst of zelfs in wanhoop? Bent u boos op wat u in de krant leest of op TV ziet? Twijfelt u aan God? Denk eraan, God is GOED! Zijn genade is eeuwigdurend, Zijn trouw is blijvend. Wat een prachtige psalm. Neem de tijd om hem nogmaals te lezen en erover na te denken, vers voor vers. Dan zult u zien dat u op Zijn beloften kunt vertrouwen en blij kunt zijn en dankbaar van alles wat Hij gedaan heeft!

Jeruzalem, hoofdstad van de Joodse Wereld

Hoe groot is de Joodse bevolking in...

heel Israël:	7.800.000
waarvan in Jeruzalem:	434.000
USA:	5.700.000
Frankrijk:	467.500
Canada:	386.000
Engeland:	290.000
Rusland:	183.000
rest van de wereld:	782.000

64% van de inwoners van Jeruzalem is Joods.
78% van de Joden in Jeruzalem is praktiserend
Er zijn meer dan duizend synagogen in Jeruzalem

AMI-Jerusalem Center Study Tour

13-22 februari 2017

AMI-Jerusalem Center Conferentie in Zavelstein, Duitsland

2-5 maart 2017

Jewish Heritage Tour in Polen

5-11 juni 2017

e-mail: jerusalem@amijerusalemcenter.org

AMI - Jerusalem Center for Biblical Studies and Research

st. Centrum voor Bijbelstudie en Onderzoek

Postbus 386

www.bijbelcentrum.org

NL 16 INGB 000 3199277

3860 AJ Nijkerk

033-2459528

info@bijbelcentrum.org